

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf. III. 30.343/2009/7.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Tiborcz Attila ügyvéd (5000 Szolnok, Dózsa Gy. u. 22. szám) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek-, a Dr. Ifkovics József Ügyvédi Iroda (5101 Jászberény, Lehel vezér tér 9. szám, ügyintéző: Dr. Ifkovics József ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen szerződés felmondása folytán járó 9 720 000 Ft megbízási díj megfizetése iránt indított perében, a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 2009. május 14. napján kelt, 8. G. 21.326/2008/6. számú ítélete ellen a felperes részéről 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

v é g z é s t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között - hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben újabb eljárásra, és újabb határozat hozatalára utasítja.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárással a felperes oldalán 534 600 (Ötszázharmincnégyezer-hatszáz) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illeték, és 200 000 (Kettőszázezer) Ft perköltség, míg az alperes oldalán 200 000 (Kettőszázezer) Ft perköltség merült fel.

Ez ellen a végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

Az alperes, mint megbízó 2006. október 31-én megbízási szerződést kötött a felperessel, mint egyéni vállalkozóval. A szerződésben a felperes elvállalta a ...-ban lévő ... Strand és Kemping takarítási, parkgondozási feladatait, valamint megállapodtak abban is, hogy a felperes eseti jelleggel az alperes kérésére elláthat a szerződésben nem rögzített tevékenységéhez kapcsolódó, a felek által előzetesen egyeztetett feladatokat is.

A szerződés 5.1. pontja szerint a felperes, mint megbízott a szerződésben rögzített feladat teljes havi végrehajtásáért 1 350 000 Ft + ÁFA összeget volt jogosult kiszámlázni, míg részhavi teljesítés esetén a megbízási díj összege is arányosan csökkentendő volt. A feladatvégzéshez szükséges gépek, felszerelések, tisztítószeres beszerzése a felperes kötelezettsége volt.

A szerződés 9. pontja mindkét felet feljogosította a szerződés felmondására 6 hónapos felmondási idővel. Rögzítette, hogy „amennyiben a megbízó a 6 hónapos felmondási időn belül fel kívánja bontani a szerződést, akkor a megbízott jogosult a 6 hónapi szerződéses

összeget időarányosan kiszámlázni. Erre az időszakra a megbízott a szerződésben rögzített feladatokat nem köteles elvégezni."

Az alperes ügyvezetője a felpereshez 2007. augusztus 31-én írt levelében bejelentette, hogy 2007. szeptember 1-jétől nem tart igényt a felperes munkájára, majd a szeptember 20-án kelt levelében a szerződést 2007. október 1. napjától 6 hónapos felmondási idővel, 2008. április 1-jére felmondta.

Kérte, hogy a felperes nyilatkozzon arról, a felmondási idő alatt kíván-e számlát kibocsátani az alperes részére.

A felperes a 2007. október 1. napján kelt válaszlevelében elfogadta a felmondást, a szerződés 9. pontjára hivatkozva 6 havi megbízási díjat - 9 720 000 Ft-ot - egyösszegben kiszámlázott, és a válaszlevéllel együtt megküldte az alperesnek.

Az alperes viszontlevelében fenntartotta a felmondását, de közölte, hogy az egyösszegben kiszámlázott 9 720 000 Ft megbízási díjat nem tudja finanszírozni, és a korábbi levelében írtakkal ellentétben ragaszkodik ahhoz, hogy a felperes a felmondási idő alatt is munkát végezzen.

A felperes a keresetében azt kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 9 720 000 Ft megbízási díj, és módosított keresete szerint a teljes összeg után középátlagos időtől számított, a Ptk. 301/A. §-ában meghatározott mértékű késedelmi kamata, valamint a perköltsége megfizetésére.

Az alperes a felperes keresetének az elutasítását, és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Ellenkérelme annak megállapítására irányult, hogy a megbízási szerződés, mint nyilvánvalóan jó erkölcsbe ütköző, semmis a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján. A bíróság intézkedését kérte az elvégzett szolgáltatásnak megfelelő ellenértékek megfizetése, illetve többletfizetés esetén annak visszafizetése érdekében.

Előadta, hogy az alperes korábbi ügyvezetője a felek között a 2004. április 13-án már létező szerződéshez képest lényegesen előnytelenebb szerződést kötött 2006. október 31-én. A korábbi vállalkozási szerződéshez képest a perbeli szerződés „megbízási szerződéssé” szelődött, a 2004. évben 800 000 Ft + ÁFA/hó összegű vállalkozói díj 1 350 000 Ft + ÁFA/hó megbízási díjra módosult, holott a 2006. évi szerződésben meghatározott szolgáltatás már nem tartalmazta a 2004. évi szerződés tárgyát még képező őrzési tevékenységet sem.

Hangsúlyozta, hogy a 2007. október 1-jén kelt levelében az alperes ragaszkodott a felmondási idő alatti munkavégzéshez, és az igazolt, tényleges munkavégzésen alapuló számlázáshoz, ezért kérte a jelenléti ívek, teljesítési igazolások megküldését is. Mivel a felperes ezeket a feltételeket nem fogadta el, ezért nem került sor munkavégzésre.

A megbízási szerződés 9. pontjában írt kikötést jó erkölcsbe ütközőnek tartotta, és vitásnak tekintette a szerződés 5.1. pontja rendelkezésének értelmezését is.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben alaposnak találta, és ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 810 000 Ft-ot, és ennek 2007. október 11.-től a kifizetéséig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 202 500 Ft perköltséget.

Ezen túl a felperest 534 794 Ft, az alperest pedig, 48 406 Ft illeték megtérítésére kötelezte az Állam javára.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában megállapította, hogy a felek között a Ptk. 474.-483. §-ában szabályozott megbízási szerződés jött létre, amely a Ptk. 321. § (2) bekezdése szerint 2008. április 1.-jéig, a felmondási idő lejártáig fennmaradt.

A megbízási szerződés 9. pontjának értelmezése körében az elsőfokú bíróság az alperes álláspontját osztotta, miszerint a 6 hónapra történő felmondás esetén a megbízottat csak akkor illeti meg a megbízási díj, ha a felperes teljesíti a szerződésben rögzített feladatokat. Munkavégzés nélkül nem jár a megbízási díj.

A szerződés 9. pontjának a Ptk. 207. § (1) bekezdése, illetve az alperes korábbi ügyvezetőjének tanúvallomása alapján történt értelmezése szerint a megbízottat csak akkor illeti meg munkavégzés nélkül arányos időre megbízási díj, ha a megbízó a szerződést 6 hónapnál rövidebb időre mondja fel. A perbeli esetben azonban az alperes a szerződést 6 hónap felmondási idővel mondta fel.

Az elsőfokú bíróság elfogadta azt az alperesi álláspontot, hogy „ha a felmondási idő 6 hónap, akkor azt a megbízó igénye szerint le is kell dolgozni. Ha pedig erre nem tart igényt, úgy a megbízási díjat akkor is ki kell fizetni. Ha az alperes rövidebb időre mondja fel a szerződést, akkor ezt az időt le kell dolgozni, és a 6 hónapból fennmaradó időt kell kifizetni munkavégzés nélkül”.

Az alperes bejelentette, hogy ragaszkodik a munkavégzéshez, így a felperest terhelte annak a bizonyítása, mindent megtett annak érdekében, hogy eleget tegyen a szerződéses kötelezettségeinek, de ebben őt az alperes megakadályozta. A felperes azonban ezt nem tudta eredményesen bizonyítani. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes semmilyen módon nem fejezte ki az alperes felé a munkavégzési szándékát, a kulcsokat nem kérte vissza, a megmaradt alkalmazottjait nem vezényelte a perbeli munkavégzés helyszínére, új dolgozókat nem toborzott, amely körülmények arra engednek következtetni, hogy a felperes a felmondási idő alatt nem szándékozott a megbízási szerződést teljesíteni. Az alperes elismerte, hogy a 2007. szeptember 1-jétől október 1-jéig terjedő időszakban nem tartott igényt a megbízott munkájára, erre az időszakra a felperest 675 000 Ft + ÁFA részhavi megbízási díj illeti meg. Ezen összeg megfizetésére az elsőfokú bíróság az alperest elismerésére tekintettel kötelezte a Ptk. 201. § (1) bekezdése, 321. § (2) bekezdése és a 474. § (1) bekezdése alapján, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. A késedelmi kamatról a Ptk. 301. § (1) bekezdése, és a 310/A. § (1)-(2) bekezdései alkalmazásával rendelkezett az elsőfokú bíróság.

Arra tekintettel, hogy a felperes keresetét az alperes által elismert követelést meghaladó részében elutasította, az elsőfokú bíróság nem folytatott le bizonyítást, és nem állapított meg tényállást az alperes védekezésében hivatkozott a szolgáltatás és ellenszolgáltatás feltűnő értékkülönbsége, valamint a szerződés jó erkölcsbe ütközése tárgyában.

A perköltség viseléséről a Ptk. 81. § (1) bekezdése alapján a felperes 8 %-os pernyertességét figyelembe véve határozott.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, és az alperesnek a kereseti kérelem szerinti marasztalását kérte.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta az alperes 2007. augusztus 31. napján tett nyilatkozatát, amelyben az alperes azt közölte a felperessel, hogy másnaptól nem tart igényt a szolgáltatására.

Előadta, hogy 2007. szeptember 1. napjától az alperes már a saját dolgozóival végeztette ugyanazon a területen, ugyanolyan tartalommal a munkát. Az alperes a 2007. október 1. napján megküldött levelében is akként nyilatkozott, hogy a felmondást továbbra is fenntartja, vagyis joghatás a 2007. augusztus 31. napján kelt alperesi levélhez fűződik, amelyben a felmondási időt 6 hónapban jelölte meg. Mivel az alperes a felmondó jognyilatkozatával a jövőre nézve ex nunc hatállyal szüntette meg a felek közötti szerződést, ezért a felmondást követő további jognyilatkozat semmilyen joghatást nem válthat ki.

Sérelmezte az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában írt azon megállapítást, hogy a felperes nem tudta bizonyítani azt, eleget kívánt tenni az alperes munkavégzésre történő felhívásának. E körben arra hivatkozott, hogy az alperes felmondása szerint ő köteles volt másnap a munkaterületről levonulni, kénytelen volt saját dolgozói munkaviszonyát megszüntetni, a kulcsokat pedig az alperes rendelkezésének megfelelően leadta.

Felperes egyéni vállalkozóként kizárólag az alperessel állt szerződéses jogviszonyban, és mivel egy hónap eltelt munkavégzés - és ebből kifolyólag bevétel - nélkül, ezért valamennyi munkavállalója munkaviszonyát megszüntette, 2007. október 1. napján már egyetlen munkavállalóval sem volt szerződéses jogviszonyban.

Hangsúlyozta, hogy az alperes mind kifejezetten, mind ráutaló magatartással kifejezésre juttatta, hogy 2007. szeptember 1. napjától nem tart igényt a felperes szolgáltatására. Az elsőfokú bíróság jogértelmezése szerint is a szerződés alapján a teljes 6 hónapi felmondási időre jár a felperesnek a díjazás.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság döntése ellentétes általa megállapított tényállással is, mivel bár kimondja az ítélet indokolásában, hogy „az alperes elismerte, hogy 2007. szeptember 1-jétől október 1.-jéig terjedő időszakban ő nem tartott igényt a megbízott munkájára”, mégis csupán 675 000 Ft + ÁFA részhavi megbízási díj megfizetésére kötelezte az alperest.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását, és a felperesnek az alperes másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

Véleménye szerint az alperes 2007. augusztus 31-ei levele nem tekinthető felmondásnak, mivel abban az alperes csak annyit közölt, hogy nem tart igényt a felperes munkájára, de a jogviszony egészéről nem nyilatkozott. A levél tartalma csupán a munkák felfüggesztésére vonatkozó bejelentésnek tekinthető. Ezt támasztja alá az a tény is, a felperes maga kérte a 2007. szeptember 20. napján írt levelében annak közlését, felmondásnak minősül-e az alperesi levél, illetve, hogy az alperes mikortól tart igényt a munkájára. Az alperes a felmondást a 2007. szeptember 20-i levelében jelentette be, 2007. október 1-jétől 6 hónapos felmondási idővel.

A felek 2007. szeptember 20. napja és 2007. október 1-je között folytatott levelezése alapján megállapítható, hogy az alperes a 2007. szeptember 20-án kelt levelével mondta fel a felperes szerződését 6 hónapi felmondási idővel, amely idő ledolgozására igényt tartott.

A Ptk. 321. § (2) bekezdése szerint a felmondási idő végéig a szerződés fennmarad, vagyis a perbeli esetben 2008. április 1.-jéig mindkét felet megilletik a szerződésből eredő jogok és terhelik a szerződéses kötelezettségek, vagyis az alperesnek joga volt a felmondási idő végéig nyilatkozni arról, hogy mikor, milyen munkavégzésre tart igényt.

Előadta, hogy a 2007. szeptemberre vonatkozó 50 %-os díjat azért ismerte el az alperes, mert ekkor a szerződés még fennállt, erre a hónapra pedig maga az alperes kérte a felperest, hogy ne végezzen munkát, és mivel ekkor a strand és kemping töredék kapacitással üzemelt csak, ezért a felperesnek sem merültek fel anyagköltségei.

A felperes az ítéletként 5. sorszám alatt érkezett észrevételében cáfolta azt az alperesi hivatkozást, miszerint a 2007. augusztus 31-ei levél tartalma kizárólag a munkák felfüggesztésére vonatkozó bejelentés lenne. Az alperes a szerződés központi elemének tekintendő szolgáltatásra vonatkozó nyilatkozatot tett, amely szolgáltatás nélkül értelmét veszíti a szerződés valamennyi rendelkezése. Álláspontja szerint az alperes felmondási szándékát erősíti az is, hogy az alperes mintegy meg is indokolta, miért nem tart igényt a felperes szolgáltatására, vagyis a szerződés megszüntetését célozta, ami felmondásnak minősül. Az alperes csak azt követően jelentette be, hogy ragaszkodik a felperes munkavégzéséhez, amikor arról értesült, hogy a felperes összegben hat havi díjat kíván leszámlázni. Ezt megelőzően, sem a 2007. augusztus 31-én, sem a 2007. szeptember 20-án kelt levelében nem tett erről említést.

A 2007. október 1. napján kelt levelében tett közlésével, miszerint anyagi lehetőségei miatt nem tudja összegben finanszírozni a felmondási időre járó díjat, az alperes mintegy elismerte a felperesi követelés jogosságát.

Kifejtette, hogy a felmondási idő célja egyedül annak biztosítása, hogy a másik fél fel tudjon készülni a jogviszony megszűnésére. Arra azonban nincs jogi lehetőség, és ellentétes a jóhiszemű joggyakorlás követelményével is - majdnem joggal való visszaélésnek minősül -, hogy a felmondási nyilatkozatban közöltek utóbb megváltoztatva az alperes mégis igényt tartson a felperes munkavégzésére.

Tagadta, hogy ő nem mutatott szándékot a továbbdolgozásra. Ismételten hangsúlyozta, hogy 2007. szeptember 1-jétől le kellett vonulnia a munkaterületről, a dolgozói munkaviszonyát kénytelen volt megszüntetni, a terület kulcsát pedig le kellett adnia az alperes rendelkezésének megfelelően. Az alperes a saját dolgozóival folytatta a munkálatokat a felmondást követő naptól.

A felperesnek nem volt olyan szerződéses kötelezettsége, ami alapján az alperes rendelkezésére kellett volna állnia a felmondási idő alatt is.

Az alperes az ítéletként 6. sorszám alatt érkezett beadványában kiemelte, hogy maga a felperes közölte az alperessel a 2007. október 1-jén kelt levelében azt, hogy „a szerződés 2007. október 1-jei hatállyal ... történő felmondását, illetve a levelében elismert 6 havi felmondási időt a megbízási szerződés 9. pontjában rögzített feltételek szerint elfogadom”.

Az ítéletként a Pp. 256/A. § (3) bekezdése szerinti felhívására a felek egyike sem kérte az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítéletként a fellebbezést a Pp. 256/A. § (4) bekezdése, valamint a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f.) pontja alapján tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

A fellebbezés megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a felperesi kereseti kérelemmel kapcsolatban a tényállást kellő mélységben feltárta, a felek közötti levelezésnek a perben becsatolt dokumentumaiból azonban téves jogi következtetést vont le.

Az alperes a 2007. augusztus 31-én írt levelében közölte a felperessel, hogy 2007. szeptember 1. napjától nem tart igényt a felperes szolgáltatására, majd a 2007. szeptember 13-án megtartott ...-i Város Képviselő-testületi Ülésén úgy nyilatkozott, hogy a felperes által végzett szolgáltatást a jövőben saját alkalmazottaival kívánja megoldani. A felperes a 2007. szeptember 20. napján kelt levelében az alperesi nyilatkozat pontosítását kérte, és az alperes erre a levélre ugyanaznap adott válaszában immár kategorikusan megfogalmazta, hogy a megbízási szerződést 2007. október 1-jei hatállyal felmondja, 6 havi felmondási idővel.

A felperes a 2007. szeptember 26-án írt válaszában tudomásul vette a szerződés felmondását, és jelezte, hogy igényt tart a 6 havi felmondási időre a szerződés 9.) pontja szerinti járandóságra. Az erről kiállított számlát 2007. október 1. napján küldte meg az alperesnek.

Mindeddig az alperesnek az a nyilatkozata volt érvényben, miszerint a felperes szolgáltatására 2007. szeptember 1. napjától kezdve nem tart igényt, mert a felperes által végzett munkát saját alkalmazottaival akarja ellátni. Az alperes csupán a 2007. október 1. napján a felperes számlájának ismeretében írt levelében jelentette be, hogy „a korábbi levelekben leírtaktól eltérően a felmondási idő alatti munkavégzéshez ragaszkodom”.

A peres feleknek ezekben a levelekben rögzített nyilatkozatait értelmezve az ítélőtábla arra az álláspontra helyezkedett, hogy bár a 2007. augusztus 31-ei levelével az alperes már 2007. szeptember 1. napjától kezdve nem tartott igényt a felperes munkavégzésére, felmondani mégis csak 2007. október 1. napjától mondta fel a szerződést 6 hónapi felmondási idővel. Ezt támasztja alá az alperes 2007. szeptember 20-án kelt levele, és a felperesnek az alpereshez írt válaszlevelei sem vitatták ezen időpontot.

A felek által 2006. október 31-én megkötött megbízási szerződés 3.3. pontja szerint - összhangban a Ptk. 474. § (2) bekezdésének rendelkezésével - a felperes az alperes által rábízott feladatot volt köteles elvégezni, azaz a megbízó utasításai szerint kellett eljárnia. A megbízó alperes 2007. augusztus 31-én közölte, hogy nem tart igényt a felperes szolgáltatására, 2007. szeptember 13-án - igaz nem a felperesnek címezve, de - arról is nyilatkozott, hogy a jövőben a saját alkalmazottaival kívánja elvégezni a korábban a felperes által ellátott feladatokat. Majd 2007. szeptember 20. napján immár fel is mondta a felperessel kötött szerződést, de mindeddig - egészen 2007. október 1. napjáig - nem utalt arra, még a felperes 2007. szeptember 20-i levelében írt kérdésre válaszolva sem, hogy igényt tartana a felmondási idő alatt is a felperes munkájára, sőt ráutaló magatartással azt jelezte, hogy többé nem kívánja azt, hogy a felperes végezzen takarítási munkát a strandon. Csupán 2007. október 1. napján, a felperes által a 6 hónapi felmondási időre kiállított számla kézhezvételét követően döntött úgy az alperes, hogy mégis ragaszkodik a felperes munkavégzéséhez (lásd 6. számú tárgyalási jegyzőkönyv, 7. oldalán X.Y. alperesi ügyvezető tanúvallomása).

A megbízási szerződés 9.) pontját a felek eltérően értelmezték. A Ptk. 207. § (1) bekezdése szerinti nyelvtani értelmezés alapján a 6 hónapnál rövidebb felmondási idő esetére

rendelkeztek úgy a felek, hogy a megbízott ekkor nem köteles a szerződésben rögzített feladatokat elvégezni. A 6 hónapos felmondási idő alatt a szerződés még életben van, tehát alapesetben a felperes köteles lett volna a munkavégzésre is, az alperes azonban erre 2007. szeptember 1. napjától kezdődően nem tartott igényt, és intézkedései - a feladatok saját munkavállalóival történt ellátása - arra a jogos következtetésre vezették a felperest, hogy a felmondási idő teljes tartama alatt már nem kell munkát végeznie, ezért teljesen érthető módon a felperes is megszüntette saját munkavállalóinak a munkaviszonyát.

Az ítéletábra elfogadta azt a felperesi hivatkozást, hogy az alperes korábbi nyilatkozatai eredményezték azt, hogy 2007. október 1. napján már nem is lett volna képes a felperes ellátni a korábbi feladatait, megfelelő alkalmazotti létszám hiányában.

A megbízási szerződés 5.1. pontjában írtakat maguk a felek sem tudták pontosan értelmezni (lásd a 8. G. 21.225/2007/3. számú alperesi előkészítő irat 1. oldalán a Tényállás címszó alatti (3) bekezdés, illetve a felperesnek a 8. G. 21.225/2007/4. számú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldalán szereplő, a bíró kérdésére adott válasza, valamint a 8. G. 21.325/2008/5. számú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal utolsó bekezdésében rögzített nyilatkozata, illetve az alperesnek a 8. G. 21.225/2007/4. számú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal (3) bekezdésében található nyilatkozata).

A szerződésben használt „részhavi teljesítés” kitétel a Ptk. 207. § (1) bekezdése szerint nyelvtanilag értelmezve töredékhónap alatt végzett munkára utal, de a felek perbeli nyilatkozatai szerint a felek azon inkább a szerződésben meghatározott feladatok részbeni, nem teljes körű teljesítését értették, ami egy pontosan meg nem határozott elszámolás alapján került kifizetésre.

Mivel az alperes 2007. augusztus 31-én akként nyilatkozott, hogy a felperes munkájára egyáltalán nem tart igényt 2007. szeptember 1. napjától, ezért a még fel nem mondott, élő megbízási szerződés alapján a felperest - bár munkát már nem végzett - a megbízási díj teljes havi összege illette meg.

Összefoglalva a fentebb kifejtetteket, az alperes 2007. október 1-jétől mondta fel a 6 havi felmondási idővel a peres felek közötti megbízási szerződést, és mivel a felmondás közlése előtt úgy nyilatkozott - ezt a nyilatkozatát pedig a ráutaló magatartásai is megerősítették -, hogy nem kéri a felperes munkavégzését, ezért a felmondási időre járó teljes megbízási díj munkavégzés nélkül is megilleti a felperest. A megbízási szerződés még élt 2007. szeptember hónapban, nem került felmondásra, csupán az alperes nem kérte a felperes munkavégzését, ezért erre az egy hónapra is jogosan felszámíthatná a felperes a teljes havi megbízási díjat. A felperes a keresetében azonban csupán 6 havi megbízási díj megfizetésére kérte kötelezni az alperest, amely kérelem a Pp. 215. §-a értelmében köti a bíróságot.

Ugyanakkor a perben az alperes az ellenkérelmében hivatkozott a megbízási szerződésnek a Ptk. 200. § (2) bekezdése szerinti semmisségére, mivel a szerződésben meghatározott megbízási díj összege nyilvánvalóan jó erkölcsbe ütközik, illetve támadta a szerződést feltűnő értékaránytalanságra hivatkozva is.

Az elsőfokú bíróság eltérő jogi álláspontja alapján az alperes elismerését meghaladó mértékben elutasította a felperes keresetét, ezért nem is vizsgálta az alperes ellenkérelmében, illetve az elsőfokú eljárás során lefolytatott bizonyítási eljárás keretében e körben tett hivatkozásokat.

Az alperes ellenkérelméről való döntés elsőfokú bírósági döntés hiányában meghaladja a másodfokú eljárás kereteit, ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. tv. (Pp.) 252. §-ának (3) bekezdése alapján - a fellebbezési kérelem és fellebbezési ellenkérelem korlátai között - hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben újabb eljárásra, és újabb határozat hozatalára utasította.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak állást kell foglalnia az alperes ellenkérelmében szereplő hivatkozásokat illetően, majd ennek figyelembevételével kell döntenie a felperesi kereseti kérelem teljesíthetőségéről.

Mivel az eljárás folyamatban maradt, ezért a Pp. 252. §-ának (4) bekezdése alapján az ítéltábla csupán megállapította a feleknek a másodfokú eljárással felmerült perköltsége összegét, annak viseléséről az elsőfokú bíróság fog majd az újabb eljárás eredményeként meghozott ítéletében dönten.

A másodfokú perköltség összegének meghatározása során a felperes oldalán az ítéltábla figyelembe vette a felperes illetékfeljegyzési joga folytán a fellebbezésen le nem rótt, 494 600 Ft összegű feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket, valamint a felperes jogi képviselőjének a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5)-(6) bekezdései szerint 200 000 Ft-ban megállapított ügyvédi munkadíjban jelentkező perköltséget, illetve az alperes oldalán a jogi képviselő ügyvédi munkadíját ugyanezen IM rendelet alapján szintén 200 000 Ft-ban állapította meg.

Debrecen, 2009. október hó 30. napján

. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó